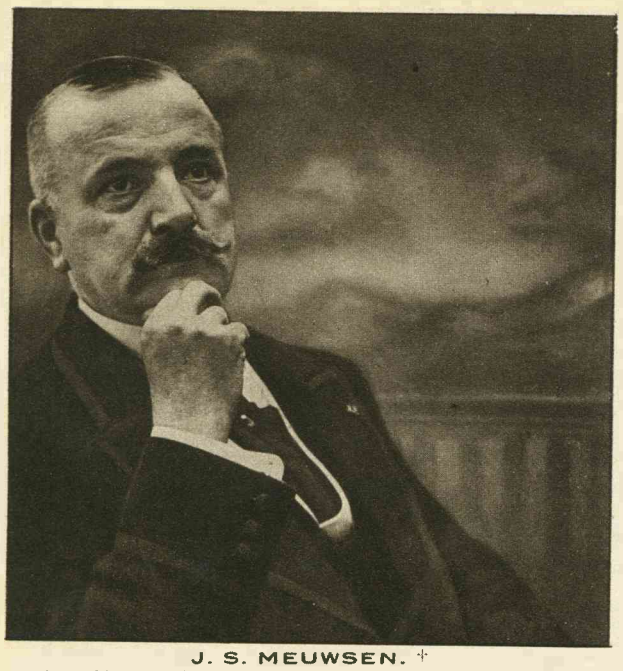

J. S. MEUWSEN. †

Zaterdagmiddag 20 November is te Amsterdam overleden de heer J. S. MEUWSEN, voorzitter van den Algemeenen Middenstandsbond en van de Algemeene Winkeliersvereeniging aldaar. In het jaar 1863 geboren, is hij vanaf de oprichting de leider van beide bovengenoemde vereenigingen geweest: een leider die slechts moeilijk te vervangen zal zijn.

hij om de naaste landtong verdwenen. Zuchtend ging ze naar huis terug. Een zonderlinge, angstige beklemming maakte zich van haar meester. Alle beweringen harer moeder, dat Frans toch nooit een onbezonnen daad deed, dat hij een water- en weerkundige was, en zij zich op zijn kennis en ondervinding volkomen kon verlaten, namen haar onrust niet weg.

Nadat de hemel eenigszins opgeklaard was, brak met ongelooflijke snelheid en hevigheid een nieuw onweder los. Het plotselinge en de woede waarmede orkaan, donder en bliksem zich verheffen en de natuur in geweldige beroering brengen, is 'n eigenaardigheid der bergstreek Schuimend en bruisend sloegen de witgekuifde golven tegen den oever. Het meer dat er eerst violetblauw uitgezien had, nam nu een grauwgroene kleur aan. Daarop hulde zich alles in een dichten sluier die hemel en water scheen te vereenigen. Krakend bogen zich de pijnboomen. Elke minuut scheurde een helle bliksemstraal het donkere wolkenfloers en een krakende donderslag volgde, die door de echo der bergen verhonderdvoudigd werd.

Schrikwekkend, doch schoon en grootsch, was de strijd der natuurkrachten, maar Greta zag die schoonheid niet. Angst en ontzetting beklemde haar het hart en snoerde haar keel te zamen. De handen gevouwen stond zij aan het venster en zag met brandende oogen de woeste golven aan.

Haar moeder, die op den divan lag, sprak haar voortdurend moed in, maar zij luisterde er niet naar, zij hoorde slechts het rumoer der woedende elementen daarbuiten en den noodkreet van haar gekwelde ziel.

Zoo verging de tijd!

Eindelijk hield ze het niet langer uit. Ze moest naar buiten. Met moeite hield zij zich staande op het smalle voetpad dat naar het meer leidde. Daar vond zij eenige visschers en logeergasten verzameld. De tijding had zich reeds verbreid, dat zich een boot op het meer bevond. De visscherslieden schudden bedenkelijk het hoofd: daar was niet meer te helpen. Op Greta's vraag of zij niet wilden uitvaren om hem te zoeken, wezen ze stom op de kokende, witgekuifde golven.

Zij bood hun een klein vermogen als ze het nochtans wagen durfden — tevergeefs! Geen hunner bood zich aan.

Waartoe zou het ook nuttig zijn? Waar zouden ze hem zoeken op den wijden, gansch-donkeren plas?

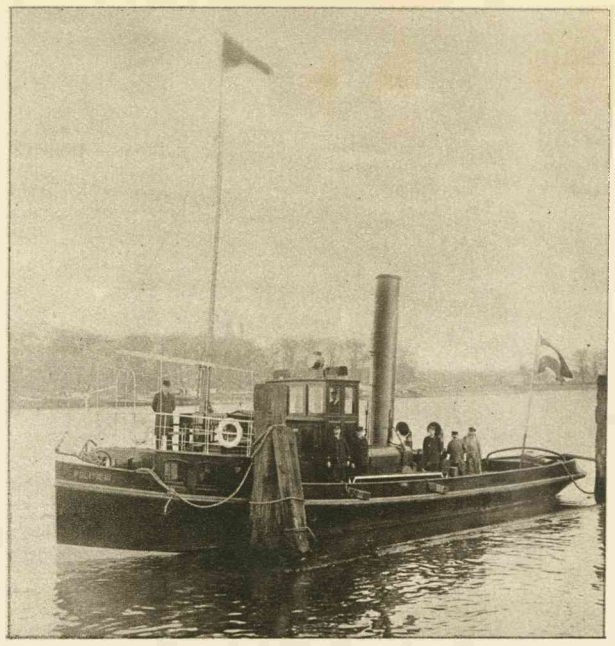
Haar opgewondenheid nam toe van minuut tot minuut. Daar scheen het haar alsof zij hulpgeroep hoorde. De anderen hadden evenwel niets vernomen. Zinneloos van angst sprong zij in de dichtstbijzijnde boot en maakte haar los. Haar moeite was vergeefsch: de golven dreven haar telkens weder naar den oever terug en doornat en met bloedende vingers moest zij het eindelijk opgeven. De menschen stonden machteloos tegenover de woedende natuurkrachten.

Zoo brak de avond aan en het weer werd stil. Pikzwart was de nacht, geen ster aan den hemel; de natuur die kort te voren nog zoo wild geraasd had, was thans doodstil. Greta was naar huis gekeerd en zat weder aan het venster; zij staarde naar buiten in diepe wanhoop. De uren vergingen. Haar oude moeder was op den divan van vermoeienis in slaap gevallen. De lichten waren uitgedoofd. Greta zat bewegingloos.

Als de morgenschemering aanbrak verliet ze stil het huis en schreed op het meer toe, welks oever ze langs wandelde, zonder doel, steeds verder en verder, den zonsopgang tegemoet, die een heerlijken dag beloofde. De zon kleurde met gouden stralen het firmament en het meer. Zij zag het niet. Zij bemerkte niet dat zij voortschreed, zij dacht niet meer. Haar ziel schreide slechts: „Frans! Frans!" Zoo wandelde ze voort één, twee uren. De zonnestralen gloeiden in haar gezicht. Daar, plotseling, bij een wending van den weg, trad iemand haar te gemoet.

Zij keek op.

Wijd openden zich haar vermoeide oogen, toen breidde zij de armen naar den wandelaar uit en zonk bewusteloos ter aarde.

EEN NIEUWE POLITIEBOOT.

De rivierpolitie te Rotterdam heeft een nieuwe politieboot (de derde) tot haar beschikking gekregen. Deze nieuwe boot, die evenals de beide eerste voorzien is van een inrichting voor draadlooze telegrafie, heeft een enorm sterk zoeklicht, waarmede 's nachts het water kan worden afgezocht en een flinke, ruime dekkajuit, waarin gewonden gedurende de vaart kunnen worden verpleegd. (*foto Wolf*)

Toen zij weer bij kennis kwam, zag zij Frans bij haar nedergeknield. Frans, die zij reeds doodgewaand had; verzwolgen door het woedende meer. Tranen liepen hem langs de gebruinde wangen. Hij drukte haar donkere lokken met eerbiedige liefde aan zijn lippen en murmelde telkens: „Witte haren! Witte haren!"

Eerst begreep zij hem niet, doch toen zij zich oprichtte, viel haar blik op haar lokken, die op haar borst neervielen. Daar zag zij in het rose morgenlicht sneeuwwitte stralen in het donkerbruine haar. Wat de ellende van vele jaren niet vermocht, had deze enkele nacht bewerkt, waarin zij aan Frans' leven getwijfeld had.

Nu was hij opgestaan en had haar opgeheven. Vol zaligheid lag zij aan zijn borst, maar hij zocht tevergeefs naar woorden. Eindelijk riep hij uit: „Witte haren — om mij, om mij?"

„Frans," zeide zij, „waren deze eerst noodig? Wist je dan niet dat ik je bemin, zoolang ik denken kan?"

„Had ik dat geweten, ik zou je niet van mij weggezonden hebben, terwijl mij het hart brak. Ik bekende je mijne liefde, als antwoord verloochende je je met Werner en eerst je afscheidswoorden op je huwelijksdag zeiden mij dat je mij niet begrepen had!"

„Ik .... was ik .... die onbereikbare .... ik?"

„Wie anders dan jij! mijn kind, mijn liefste!" stamelde hij en voor de eerste maal kuste hij haar op haar lippen.

ONZE BOEKENTAFEL

Van de uitgeversmaatschappij Gebr. Kluitman te Alkmaar ontvingen wij ter bespreking een zevental boeken voor de jeugd, waarvan het een er al mooier uitziet dan het ander. Ze moeten wel tot koopen lokken, zoo kleurig en fleurig doen de prachtbanden aan waarvan de uitgever ze voorzien heeft. Maar de inhoud is aan het uiterlijk evenredig; het is 't beste van onze goede kinderschrijvers wat hier geboden wordt, voor lagen prijs.

Chr. van Abkoude, De Waterratten. Een boek voor sportjongens. Geïllustreerd door Jan Rinke.

De Waterratten is de naam van een club-jongens die zich, als echte Geuzen, op 't water thuis voelen. Zij zijn eerste roeiers, zeilers, zwemmers, zij maken tochten per motorboot, zeilen op de Noordzee en maken ook een Waterkamp mee. Dat laatste is iets geheel nieuws!

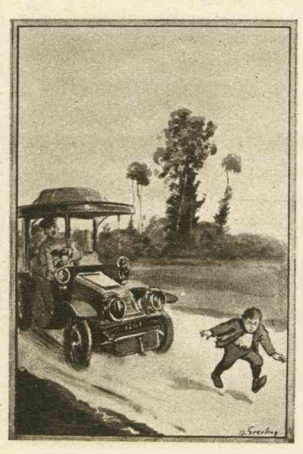
Een spannend boek, vol leven en afwisseling; het eene avontuur volgt met bioscopische snelheid het andere op. Onder echt-Hollandsche jongens speelt het, die in rechte lijn afstammen van onze groote zeehelden.

Ontelbare platen, krabbels, zwartjes en een gekleurde vlaggenkaart zijn kwistig over de bladzijden gestrooid.

Chr. van Abkoude, Jaap Snoek van Volendam. Geïllustreerd door Jan Rinke.

Ook in dit vermakelijke boek een overvloedige hoeveelheid alleraardigste prenten. De avonturen van Jaap Snoek, een onvervalschte visschersjongen uit dat wonderlijke en kleurig-mooie Volendam, zijn van een meesleependen humor, maar ook de ernstige, zelfs aandoenlijke tooneeltjes ontbreken niet.

Illustraties uit:
„Een Vlaamsch Gezin". - „Vlegeljaren van Henkie Snip".

Illustraties uit:
„De Waterratten". - „Ver van Huis".

Evenals het vorige is dit een echt, rond-Hollandsch boek, en aan den schrijver, die het jongenshart begrijpt als weinigen, komt dank toe voor deze in beeld gebrachte waarheid: niet alleen een groot deel van onze toekomst, maar ook van ons heden, ligt op het water!

A. C. Kuiper, Ver van huis. Geïllustreerd door Jan Wiegman.

De werken van juffrouw Kuiper kunnen elke aanbeveling ontberen. Ze spreken voor zichzelf. „Ver van huis" is misschien wel haar beste boek, zeker een van haar meest belangwekkende.

Een Hollandsch meisje logeert in Duitschland kort voor het uitbreken van den oorlog — ziedaar het gegeven. Een actueel boek dus. Ook een boeiend boek, dat de oudere meisjes, voor wie 't bestemd is, ook wel eens aan hun broers mogen laten lezen. De wijze waarop Willemientje, de hoofdpersoon, in de Duitsche omgeving voor haar eigen nationaliteit weet op te komen, stempelen haar tot een kleine heldin.

De uitvoerige plaatjes van Jan Wiegman zullen de aandacht trekken.

A. Hans, Een Vlaamsch gezin in oorlogstijd" Geïllustreerd door O. Geerling.

Eveneens een actueel boek, dat te Rousselaere, in de omgeving van Yperen, speelt. Het brengt de verschrikkingen van den oorlog slechts zooveel op den voorgrond als dienen kan om onze jeugd tot nadenken te stemmen. De vlucht der Belgische familie, die het middelpunt van dit mooi geschreven en onderhoudende verhaal vormt, hun veilige aankomst te Aardenburg en hun verblijf in het kamp van Ede, roepen ons de aangrijpende gebeurtenissen na den val van Antwerpen weer voor den geest. In menig opzicht een historisch boek van blijvende waarde waarvoor O. Geerling fraaie plaatjes teekende.

N. W. C. Kuyk, Uit de vlegeljaren van Henkie Snip. Geïllustreerd door O. Geerling.

Henkie Snip is 'n lastige, ondeugende jongen. Maar dat zit niet in zijn slechten aard — het is de schuld van zijn teveel aan levenslust. De burgemeester en de veldwachter hebben hun handen vol aan hem, maar — alles komt terecht; ze worden zijn beste vrienden.

P. Visser, De slag aan de Marne. Geïllustreerd door O. Geerling.

P. Visser heeft als jeugdschrijver naam gemaakt met zijn verhalen uit de Nederlandsche geschiedenis. Ditmaal heeft hij den slag aan de Marne tot onderwerp gekozen, een der merkwaardigste wereldgebeurtenissen uit den laatsten tijd.

Een aangrijpend boek, waarin die geweldige episode uit den grooten oorlog, meegemaakt door een Parijschen jongen, historisch volkomen tot haar recht komt. Een grootsche stof, met kennis en bekwaamheid verwerkt.

Onze jongens moeten dit boek lezen; het is een oorlogsboek — maar in den goeden zin. Leerrijk en tot nadenken stemmend.

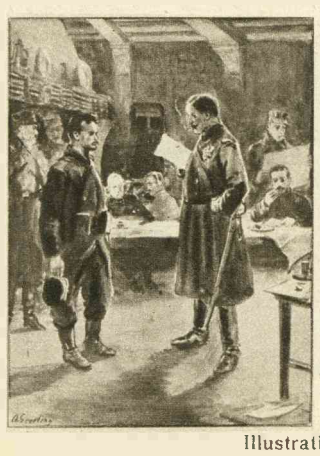
P. Visser, De ritmeester van Waterloo. Geïllustreerd door O. Geerling.

Hoewel dit verhaal op zichzelf staat, kan het als een vervolg op „De Zwervers van het Groote Leger" beschouwd worden, een boek dat wij eveneens zeer kunnen aanbevelen.

Het geweldige drama van Waterloo vindt in den heer Visser een kundigen beschrijver, die de historische juistheid der feiten op aangename wijze weet te verbinden met een romantische verwikkeling.

Jongens die van geschiedkundige verhalen houden — en dat moesten ze allen doen, want er bestaat voor hen geen beter lectuur! — zullen zich dit boek als St.-Nicolaasgeschenk niet beklagen.

BOEKENIER.

Illustraties uit:
„De slag aan de Marne". - „De Ritmeester van Waterloo"

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.